

1849-07-10

AFSENDER

Georgia Skovgaard

MODTAGER

P.C. Skovgaard

FAKTA

Dokumenttype:
Brev

Afsendersted:
København

Modtagersted:
Vognserup

Omtalte personer:
N.L. Høyen
Ane Sophie Neergaard
Christen Peter Neergaard
Betty Saugmann

Arkivplacering:
Mappe 3 nr. 02

DOKUMENTINDHOLD

P.C. Skovgaard og Georgia Schouw er blevet forlovet. Georgia skriver om kærlighed til P.C. Hun nævner at der varsles våbenstilstand i krigen mod Preussen og det tyske forbund.

TRANSSKRIFTION

Mappe 3-2

Landskabsmaler Skovgaard

Forpagter Neergaard paa Vognserup pr. Holbæk

Mandag den 16de Juli 1849

Bare du ikke forkjæler mig Du Kjære! Men det troer jeg dog ikke nei! leg kan godt taale det, at Du føier mig i saadanne Urimeligheder, jeg kan ikke alene taale det, men jeg bliver endogsaa bedre deraf. Hvor overrasket jeg blev, kan du vel nok begribe, jeg vidste ikke om det var Tante Gittes Alvor eller Spøg; ja, det var med en Begjærlighed og en Hjertebanken jeg slugte den lille Seddel, som jeg egentlig forslugte mig, og fik først godt af den anden Gang jeg læste den. Tak for den og for Alt!

Du siger at Du kan dele Naaden med mig, ja! Gud ske Lov! Det kan du; men jeg kan ogsaa dele Glæden med Dig, fuldelig dele den. Jeg føler jo nok at der er en stor Forskel i vor Glæde; men Gud ske Lov! Min er dog lige saa stærk som Din, min Taknemlighed lige saa stor.

Ja! [?] er vist en higen efter det Maal vi arbejder paa at arve, efter det Sted, hvor Alt hvad her er dunkelt, skal klares for os. Da jeg forleden Aften sad hos dig opstod den Tanke hos mig, hvad om nu Døden paa engang stod for dig og bød dig følge sig? Jeg gøs og maatte tilstaa mig selv, at jeg nødig vilde følge den, at jeg gjerne vilde leve lidt endnu, for livet var dog saa godt, saa saare godt. Du maa ikke bebrejde mig det, om det var galt tænkt, for jeg tror dog at Gud vil

•2•

da hjælpe mig saa jeg kunne sig " See din Villie ske"! Jeg selv er svag, men Guds Naade er stor, han vil ikke forlade mig. Men hvis jeg nu gik og sørgede, da fortjente jeg kun lidt hans Naade, nei leve og virke maa jeg, og jeg føler Kunst dertil. Med Gud i Hjærtet og det store Maal, det rige Liv for Øje vil jeg det; med hans hjælp vil jeg da kunne sige af et oprigtigt Hjerte "Gud være mig arme Synder Naadig."

Tirsdag

Jeg har for det meste skrevet til dig om Aftenen og derfor har mine Breve nok ogsaa som oftest været alvorlige, saadan gik det ogsaa i gaar, og dertil

kommer nu at jeg havde læst i den Franske Historie om Trediveårskrigen engang da Svendskerne blev slaaet. Tryvald skildrer ham gjerne paa en overordentlig klar og gribende Maade, jeg var i det Øjeblik Svensker eller maaske egentlig kun den ivrige [?] jeg fulgte dem naar de stormede og drev Fjenden tilbage; men med Smerte maatte jeg ogsaa følge dem, da de trak sig tilbage først i Orden men til sidst den største deel i vild Flugt, som den tapre Gustav Horn stod først ved en lille Bro, hvorover den flygtende Hær maatte forbi dem skulde reddes, for at standse den forfølgende Fjende, men det var forgjæves, Overmagten var for stor, han blev tagen til Fange. Vor egen Konge traadte mere levende frem for mig, og skjøndt vi var de sejrende ved Fredericia, vilde jeg dog kun det alvorlige, det tillidsfulde deri, det var lige

•3•

efter at have lukket Bogen, at jeg satte mig til at skrive. Da jeg kom hjem i Søndags var der to Breve, som forvildede mig meget, det ene fra Onkel Christian, som var meget forvirret over Forlovelsen. Det andet var fra Betty Jørgensen, det var morsomt og rart, jeg vil ikke fortælle dig noget deraf, men hellere vise dig det naar du kommer, der var naturligvis Hilsen til dig. Jeg er bange for at du ikke kan læse min Skrift, den er saa usikker for jeg ryster paa Haanden, du skal ikke blive bange, det er ikke af Feber, men fordi jeg har klippet en hel del dækketøj til [saa Haanden er træt]. Jeg glæder mig til at sy det, det er dog noget morsomt at være i Virksomhed. Nu skal vi vel have Vaabenstilstand igjen, det synes jeg ikke om, men Fader mener dog at det kan være ganske godt, i grunden synes han vist ikke derom, men han tager jo Alt saa roligt og søger at finde det bedste ud deraf, og det er jo ogsaa muligt, at det virker og kan blive godt.

Høyen modtog os ud paa Banegaarden, han [?havde] havt det og havde det endnu meget godt og han kunne slet ikke begribe hvorfor vi ikke var bleven til Mandag. Fader har det ganske godt, og det er i det hele taget godt, idet mindste i dette Øjeblik, men jeg kan ikke indestaa for mig selv, det kan gjerne være at jeg inden Aften bliver trist igjen, men saa kommer Fredag og bringer mig Brev, ja Gud ske Lov! Det er ikke længe til

Vil du hilse Neergaards

Jeg spadserer lidt med dig i Pilealle ´ og hjem til Skarritshøien. Oj! Det er saa deiligt.

Din G.

[illegible]